

Plângerile lui Ieremia (3)

Capitolul 3

Willem Johannes Ouweneel

© SoundWords, Online începând de la: 08.05.2019, Actualizat: 08.05.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Plângerile 3

Am văzut ieri seara, dragi prieteni, că în această carte avem a face cu plângeri rostite cu ocazia distrugerii cetății Ierusalim – în timpul lui Nebucadnețar, în timpul babilonienilor. Poetul – probabil Ieremia (dar nu este sigur), probabil sunt chiar diferiți poeți, dar aceasta nu este important, Scriptura nu spune nimic în privința aceasta -, poetul exprimă plângerea lui despre această distrugere. Dar noi am văzut cum această plângere este rostită nu numai înaintea oamenilor, ci, și aceasta este foarte important, și înaintea lui Dumnezeu. Și ceea ce este rostit înaintea lui Dumnezeu, poate fi rostit numai într-o atitudine cuvenită. Și astfel această plângere conduce la smerire, la pocăință, la mărturisirea păcatelor. Și la acestea se leagă apoi rugăciunea ca Domnul să dea eliberare poporului Său. Și că El va aduce aceeași judecată, pe care El prin vrăjmașii săi – vrăjmașii poporului Israel – a adus-o asupra poporului, aceeași judecată o va aduce și asupra acestor vrăjmași.

Cartea constă din cinci poezii. Am văzut aceasta. Și în fiecare din primele trei capitole, și mai târziu, dar eu vorbesc acum despre capitolul al treilea – capitolele 1 și 2 le-am studiat deja -, în fiecare din aceste trei capitole auzim de fiecare dată de un al „eu”. Și la fel începe și acest al 3-lea capitol cu acest „eu”.

Înainte de a mă ocupa cu aceasta este bine să îndreptăm atenția încă o dată asupra formei ciudate a acestor cântări. Anotarea spune aici, la începutul capitolului 3, că a treia cântare este alcătuită la fel ca primele două, numai cu diferența, că pentru fiecare grup de trei versete litera ebraică inițială a fiecărui verset rămâne aceeași. Aceasta înseamnă următoarele: Capitolul are 66 de versete. Aceasta este de 3 ori 22 de versete. Alfabetul ebraic are 22 de litere. Și acum găsim de 3 ori 22 de versete, fiecare verset de 3 rânduri, litera ebraică inițială a fiecărui verset rămâne aceeași. Deci: versetele 1, 2 și 3 cu Aleph, versetele 4, 5 și 6 cu Beth, versetele 7, 8 și 9 cu Gimmel, și așa mai departe. Întreg alfabetul, până la ultima literă la sfârșitul capitolului. Și noi am văzut ieri, că Duhul Sfânt a ales intenționat această formă, ca să arate clar, că este nevoie de tot limbajul omenesc și de fapt nici nu ajunge, ca să exprime aceste suferințe ale poporului.

Și aceasta ne conduce la tema acestei cărți, a acestor cântări. Tema este pieirea poporului, și nu numai aceasta: cartea are și un înțeles profetic important, căci ceea ce s-a petrecut aici arată profetic spre ceea ce se va petrece în curând cu Ierusalimul, când Dumnezeu va aduce potrivit făgăduinței Sale judecata asupra cetății și asupra poporului și asupra statului, un necaz mare, timpul „necazului lui Iacov”, cum spune Ieremia 30.7. Și Daniel 12 ne vorbește despre acest timp de necaz, așa cum găsim expresia și în Matei 24, în Apocalipsa 7: un necaz mare. În mijlocul acestui necaz cei nevinovați vor trebui să sufere împreună cu cei vinovați, și aceasta mă conduce la acest capitol 3.

Am spus deja ieri seara: aici ne lovim de un cu totul alt „eu”. În capitolul 1 acest „eu” era „eu”-l acestei cetăți. Ea vorbește despre sine însuși, despre suferințele ei în a doua jumătate a capitolului 1. Și ea vorbește altora și lui Dumnezeu despre suferințele ei îngrozitoare, pe care trebuie să le îndure după distrugerea Ierusalimului. În capitolul 2 poetul vorbește cetății, în a doua jumătate a capitolului, în forma „eu”. Și prin el vorbește Dumnezeu, Duhul Sfânt, cetății, așa cum am văzut, ca să cheme cetatea la rugăciune, pentru ca ea să-și verse plângerea

înaintea lui Dumnezeu. Și astfel capitolul al 2-lea se încheie cu o rugăciune a cetății Ierusalim.

Acum venim la acest al treilea eu. Și diferența se remarcă imediat. Căci atunci când cetatea a vorbit, era la forma feminin, cetatea este comparată cu o femeie, chiar cu o văduvă. Și când ea vorbește despre sine însuși, este sub această formă de feminin. Plângerile 1.2b,12: „... peste mine, cu care m-a întristat Domnul în ziua mâniei Sale aprinse”. Aici vorbește o femeie. Dar în Plângerile 3.1 este altfel, aici vorbește un bărbat. Desigur este poetul, dar cu totul altfel decât în Plângerile 2, acolo vorbește Duhul Sfânt cetății, atenționând-o și implorând-o. Dar aici vorbește un om din popor. Unul care a avut parte personal, pe propria piele, de suferințele cetății, care a fost în mijlocul lor și a îndurat aceste suferințe, le-a trăit, ca și cum ar fi fost suferințele lui personale.

Al doilea lucru, care se observă, este, că acest bărbat este nevinovat. Aceasta rezultă foarte clar din capitol. Dacă el vorbește la forma generală, în versetul 42, atunci se spune: [noi] Am păcătuit și [noi] ne-am răzvrătit; Tu n-ai iertat! Vom vedea că aici el se face una cu poporul întreg, așa cum Daniel nevinovat se face una în capitolul 9 cu poporul vinovat și așa putea spune: noi am păcătuit. Dar personal, poetul poate spune, în versetul 52: M-au urmărit aprig ca pe o pasăre, cei care fără temei îmi sunt vrăjmași. – Aceasta este ceva cu totul nou. Cetatea nu putea spune așa ceva în capitolul 1 și mai târziu în capitolele 4 și 5. Dimpotrivă, ei trebuiau să mărturisească clar, că ei erau dușmăniți dintr-un motiv bine întemeiat și au fost judecați de Dumnezeu prin aceste instrumente omenești ale lui Dumnezeu, și anume din cauza păcatelor lor. Însă aici vorbește unul foarte personal, un bărbat, unul din popor, din acest popor vinovat, un bărbat care era nevinovat. El se face una cu poporul și apoi poate spune: noi am păcătuit. Însă personal el poate spune: sunt nevinovat. Aceasta este foarte ciudat. Până acum n-am auzit așa ceva în această carte. Este glasul rămășiței credincioase din timpul acela.

Am văzut deja ieri: cei nevinovați, care au rămas credincioși lui Dumnezeu, care au respectat Legea Sa, au trebuit cu toate acestea să aibă parte de judecata și de pieirea cetății. La fel va fi și în viitor, în necazul cel mare, care va veni peste Ierusalim. Atunci și rămășița credincioasă va trebui să aibă parte de aceste lucruri îngrozitoare. Da, așa cum vom vedea și aici, ei vor trebui să sufere și mai mult, căci ei vor suferi ca cei vinovați prin mâna vrăjmașilor, a asupritorilor. Dar în afară de aceasta ei vor trebui să sufere și din partea poporului vinovat, rău, răzvrătit. Vom vedea aici și aceasta. Și dacă în acest bărbat auzim rămășița credincioasă – sau un glas care reprezintă această rămășiță credincioasă -, atunci gândurile noastre se îndreaptă în mod deosebit spre El, pe care L-am privit deja ieri, care în Duhul, așa cum este prezentat în unii Psalmi, Se face una cu această rămășiță credincioasă. Glasul Lui devine glasul lor, glasul lor devine glasul Lui. Așa cum în mulți Psalmi uneori nu se poate diferenția glasul Domnului, al lui Mesia, de glasul rămășiței credincioase – așa de împletite sunt ele unul cu altul -, așa este aceasta și aici. Nu este mai întâi glasul lui Mesia, mai întâi este glasul rămășiței credincioase, dar glasul Lui se face una cu glasul lor. Dacă ținem seama de detalii, aceasta va deveni mai clar. Auzim pe cei nevinovați din popor, auzim pe Cel nevinovat dintre ei: pe Domnul lor, pe Domnul nostru. De aceea acest capitol în mijlocul acestei cărți este așa de impresionant pentru noi.

Vers. 1-3

Plângerile 3.1-3: Eu sunt omul care a văzut suferința sub nuiuaa mâniei Lui. El m-a condus și m-a făcut să umblu în întuneric, și nu în lumină; cu adevărat, împotriva mea Și-a tot întors mâna toată ziua.

Versetul 52, cum am spus, este o cheie, El suferă nevinovat și cu toate acestea nuiuaa mâniei lui Dumnezeu lovește spatele Lui. Nevinovat. El m-a condus și m-a făcut să umblu în întuneric, și nu în lumină. Ne gândim la cele trei ore de întuneric de la cruce. Numai – sau așa cum spune adnotarea -: cu adevărat, împotriva mea Și-a tot întors mâna toată ziua.

Vers. 4-6

Plângerile 3.4-6: El a făcut să-mi îmbătrânească și carnea și pielea; mi-a zdrobit oasele. El m-a luat cu asalt și m-a înconjurat cu amărăciune și chin. M-a pus să locuiesc în întuneric, ca pe cei morți de demult.

Auzim foarte clar vorbirea din Psalmul 22 și 69. El m-a luat cu asalt și m-a înconjurat cu amărăciune și chin. M-a pus să locuiesc în întuneric, ca pe cei morți de demult, care au murit cu secole în urmă și ale căror nume au fost demult uitate. Așa sunt eu aici uitat și în întuneric.

Vers. 7-9:

Plângerile 3.7-9: M-a îngrădit și nu pot ieși, mi-a îngreunat lanțurile. Chiar și când chem și strig după ajutor, El îmi împiedică rugăciunea. Mi-a îngrădit căile cu pietre cioplite, mi-a strâmbat cărările.

M-a îngrădit și nu pot ieși, mi-a îngreunat lanțurile. Aici auzim nu numai vorbirea din Psalmul 22 și 69. Auzim și vorbirea unuia ca Iov, pe care desigur nu-l putem compara cu toată cartea, pentru că acolo nu găsim tema că cel nevinovat suferă împreună cu cei vinovați. Însă desigur, că un nevinovat trebuie să suferă sub mânia lui Dumnezeu, fără să fie vinovat, ca aici omul acesta. De aceea auzim aici aproape aceleași expresii ca în Iov 19 și Iov 30, ca să amintim unele exemple foarte clare. Chiar și când chem și strig după ajutor, El îmi împiedică rugăciunea {compară cu versetul 44}. Ea nu poate pătrunde la El, vom reveni la aceasta în versetul 44. Mi-a îngrădit căile cu pietre cioplite, mi-a strâmbat cărările {aceasta înseamnă, distrus din temelii}. Drumul lui este blocat, el nu mai poate înainta.

Vers. 10-13

Plângerile 3.10-13: El este pentru mine ca un urs la pândă, ca un leu în locuri ascunse. Mi-a abătut căile și m-a sfâșiat; m-a pustiit. Și-a încordat arcul și m-a pus ca țintă săgeții. A înfipt săgețile tolbei Lui în răunchii mei.

El este pentru mine ca un urs la pândă, ca un leu în locuri ascunse. Când El vorbește în Psalmul 22 despre gura leului, atunci este vrăjmașul, satan. Aici este Dumnezeu Însuși, care a devenit față de el un leu, un animal de pradă și l-a atacat. Mi-a abătut căile – aceasta înseamnă, i-a tăiat calea -, mi-a sfâșiat carnea, m-a pustiit. Și-a încordat arcul și m-a pus ca

țintă săgeții. A înfipt săgețile tolbei Lui în rărunchii mei (în ebraică este folosit un idiom, fiii).

Vers. 14

Plângerile 3.14: Am ajuns o bătaie de joc pentru tot poporul meu, și cântecul lor toată ziua.

Și acesta este un verset important pentru înțelegerea capitolului. Aici nu este ca în capitolul 1 și 2, unde poporul se plânge de vrăjmași. Aceștia sunt acolo națiunile, care au asediat cetatea și apoi au distrus-o. Dar aici vorbește un nevinovat, care trebuie să sufere din pricina propriului popor. Am ajuns o bătaie de joc pentru tot poporul meu. Domnul Isus a suferit nu numai din partea lui Pilat și a lui Irod. El a suferit din partea poporului Său, din partea lui Caiafa și mai ales din partea poporului iudeu, care a strigat: Răstignește-L! – propriul Meu popor, întreg poporul Meu.

Vers. 15-18

Plângerile 3.15-18: M-a săturat de amărăciuni, m-a adăpat cu pelin, și mi-a zdrobit dinții cu pietre din prund; m-a acoperit cu cenușă. Și mi-ai alungat sufletul departe de pace; am uitat fericirea. Și am zis: «S-a dus încrederea mea și speranța mea în Domnul!»

Punctul acesta îl avem de două ori în capitolul acesta. Prima parte și ultima parte se aseamănă. Plângerea sfârșește cu deznădejde, apoi urmează o rugăciune și rugăciunea aceasta aduce speranță nouă. Dragi prieteni, aceasta este o învățătură foarte importantă, foarte serioasă, dar și foarte prețioasă pentru noi. Sub altă formă putem acum pune aceeași întrebare ca și ieri seară: Ce facem noi cu plângerile noastre? Tocmai atunci când plângerile noastre ne duc așa de departe – la acest punct al deznădejdii, când se ajunge așa de departe, că se spune: speranța mea în Domnul s-a pierdut. Atunci ai de făcut alegerea între două posibilități: Ori se spune: speranța mea în Domnul a pierit, nu trebuie să mă mai rog. Și așa se ajunge la pieire. Și așa cu regret mulți au uitat pe Dumnezeu prin suferințele lor și au decăzut de la El, au pierdut credința. Dar tocmai în punctul deznădejdii, poetul începe să se roage. Avem aceasta, așa cum am spus, de două ori în acest capitol. Aici, versetul 18, el ajunge acest punct al deznădejdii și apoi, versetele 19 și 20, se roagă și găsește o nouă speranță.

Vers. 19-20

Plângerile 3.19-20: Adu-ți aminte de necazul meu și de rătăcirea mea, de pelin și amărăciune! Sufletul meu își amintește mereu *de ele* și este abătut înăuntrul meu.

Dacă noi toți putem lua cu noi acasă o învățătură, atunci aceasta este valoarea rugăciunii. Tocmai în deznădejde. Dacă apoi se poate striga către Domnul: Adu-ți aminte de necazul meu și de rătăcirea mea, de pelin și amărăciune! Și el se gândește la aceasta. Aici nu este chiar așa de clar, dar este același verb ca în versetul 20: Domnul ar trebui să-și amintească, dar el

spune despre sine însuși: Sufletul meu își amintește mereu *de ele*. *El nu se poate gândi la altceva și el spune Domnului, ca și gândurile Lui să se umple cu suferința poetului*. Sufletul meu își amintește mereu *de ele* și este abătut înăuntrul meu.

Vers. 21-24

Plângerile 3.21-24: De aceasta îmi amintesc în inima mea, de aceea am speranță: este bunătatea Domnului că nu suntem nimiciți de tot, pentru că îndurările Lui nu se sfârșesc. Ele sunt noi în fiecare dimineață; mare este credințioșia Ta! „Domnul este partea mea“, zice sufletul meu; de aceea Îl voi aștepta.

Aceasta vreau să-mi pun la inimă, vreau să sper aceasta, punct. Vedem noi diferența? Versetul 18: speranța mea s-a dus, versetul 21: o rugăciune scurtă, numai o rugăciune scurtă are succesul acesta. De aceea vreau să sper. Și după aceea urmează, apoi își amintește cu ce Dumnezeu are a face. Cât de mult ne putem rușina uneori, când ajungem la un astfel de punct de deznădejde și apoi prin rugăciune îți amintești cine este de fapt Dumnezeu. Atunci te rușinezi, că ai putut avea gânduri josnice despre Dumnezeu. Și așa spune profetul: este bunătatea Domnului că nu suntem nimiciți de tot, pentru că îndurările Lui nu se sfârșesc. De ce nu a văzut el aceasta? Erau dispărute îndurările pentru un timp? Nu, speranța lui dispăruse, și de aceea ochii lui erau închiși. Și un om poate ajunge așa de departe, că el nu mai vede aceste bunătăți, aceste îndurări. El vede numai suferințele, el vede numai pieirea, așa ca cetatea aici. El vede toate nevoile și uită că îndurările și bunătățile Domnului sunt întotdeauna mai mari decât nevoile.

Îndurările Lui sunt în fiecare dimineață noi. Credințioșia Ta este mare! Dacă un om spune: mi-a pierit speranța, prin aceasta el spune: Dumnezeu nu mai este credincios. Acum el este din nou treaz și spune: Credințioșia Ta este mare! Dar ea trebuie văzută, trebuie să ai ochi deschiși, luminați, și de aceea rugăciunea este așa de importantă. Aceasta nu se învață într-o predică, aceasta se învață în liniște în trăirea cu Dumnezeu. Credințioșia Ta este mare. Domnul este partea mea, zice sufletul meu. Așa cum s-a spus despre preoți: Domnul este partea lor. Ei nu aveau nici o moștenire în țară. Aici moștenirea dispăruse, a fost luată de vrăjmași.

Poetul se simte asemenea levitului și preotului, care avea o singură moștenire, pe Domnul Însuși. Domnul este partea mea, zice sufletul meu: de aceea voi spera în El. Pare să fie o repetare din versetul 21: De aceea am speranță. Dar vedem noi diferența? Mică, dar foarte importantă: De aceea am speranță, și apoi în versetul 24: De aceea vreau să sper în El. Nu este vorba numai de faptul că noi primim din nou speranță. Speranța poate fi numai o emoție, o stare sufletească. Speranța: ești iarăși optimist. Nu, aici este vorba de un obiect, de un lucru pentru această speranță. De aceea vreau să sper în El. Acum el a ajuns un pas mai departe.

Vers. 25-26

Plângerile 3.25-26: Domnul este bun pentru cei care Îl așteaptă, pentru sufletul care-L caută. Este bine ca *omul* să aștepte, și aceasta în tăcere, mântuirea Domnului.

Domnul, acum el știe din nou, este bun pentru cei care îl așteaptă, pentru sufletul care-L caută. Este bine să se aștepte în liniște. Chiar dacă nu ai nici o perspectivă, așteaptă liniștit salvarea Domnului! Aceasta este greu: să aștepti, să ai răbdare, să-L aștepti, să sperii în El.

Versetul 27

Plângerile 3.27: Este bine pentru om să poarte un jug în tinerețea lui.

Acum vine un cuvânt pentru tinerii noștri, căci aici se spune: Este bine pentru om – și desigur și pentru femeie – ca el, ca ea să poarte un jug în tinerețea lui, în tinerețea ei. De ce spune poetul aceasta? Este el însuși tânăr? Probabil. Dar nu acesta este sensul. Sensul este, că unii la vârstă înaintată au greutăți cu jugul, deoarece ei nu l-au cunoscut în tinerețe. Despre ce este vorba aici este, că cel mai bine este să luăm cât mai devreme acest jug al așteptării după Domnul, al nădăjduirii în El, jugul ascultării, al dăruirii. Dacă te-ai exersat în privința aceasta ca tânăr, ca tânără, mai târziu va fi mai ușor. Dacă noi răsăptăm pe copiii noștri, ne ușurăm nouă și lor situația. Nu, le-o facem nespuse de grea. Să-ți răsfeți copiii este aproape o fărădelege. Înseamnă că pentru problemele din viața de mai târziu sunt crescuți rău. Este bine dacă un om poartă jugul în tinerețea sa. Jugul așteptării, nu simplu al ascultării de părinți, ci ca ei să învețe să asculte de Domnul. Aceasta trebuie învățat devreme în viață.

Aici nu este jugul din primul capitol. Și acesta este un jug. Aici este un jug dublu. Primul jug, este jugul fărădelegilor noastre. Și cât de multe urmări avem parte uneori – capitolul 1 ne-a spus aceasta – prin aceea că toate fărădelegile noastre s-au împletit ca un jug, care apasă pe grumazul nostru. Apoi purtăm în viață jugul păcatelor noastre. Aici este un alt jug. Jugul pe care Domnul l-a pus asupra noastră. Jugul ascultării, al dăruirii, așa că poți aștepta până la sfârșit în suferințe, în osteneli, în situații de necaz.

Ieremia era un tânăr, spune capitolul 1, atunci când el a fost chemat. Foarte tânăr. Era așa de tânăr, că a zis: Doamne, cum pot eu să fiu folositor, eu sunt mult prea tânăr, ca să fac o lucrare. Dar Domnul l-a chemat tânăr. Și în general este așa: dacă un frate sau o soră este chemată de Domnul pentru o lucrare, o astfel de persoană a practicat-o în tinerețe, nu întotdeauna, dar în general. Sunt excepții, când unii au venit mai târziu la credință. Însă deseori vedem că Domnul începe devreme, unele exemple le avem în Scriptură. Niciunul din tinerii de aici nu poate ști, dacă Domnul are pentru el o anumită lucrare. Dar dacă Domnul îți pune pe inimă o povară deosebită, ca să-l slujești, atunci slujește-l cu credincioșie și ascultare, așa că probabil mai târziu Domnul îți va pune un jug mai mare. Este bine dacă un om începe devreme să se obișnuiască cu jugul. Textul continuă.

Vers. 28-33

Plângerile 3.28-33: să stea singur și să tacă, pentru că El l-a pus asupra lui. Să-și pună gura în țărână; poate este vreo speranță. Să-și dea obrazul celui care îl lovește, să se sature de batjocură. Pentru că Domnul nu va respinge pentru totdeauna; iar dacă întristează, El va avea milă, după mulțimea îndurărilor Sale. Pentru că El nu necăjește, nici nu întristează cu plăcere pe fiii oamenilor.

El nu trebuie să protesteze. Vine de la El. El nu ar trebui să se plângă. Să-și pună gura în țărână. Așa de smerit să fie înaintea Lui. Probabil este speranță. Să-și dea obrazul celui care îl lovește, să fie săturat cu ocară. Este jugul suferinței, al necazului, al încercării. Ești pus la probă devreme, pentru ca mai târziu să fi folositor pentru El. Însă Domnul face aceasta nu pentru a chinui. Domnul nu respinge pentru totdeauna; ci El Se îndură după mulțimea îndurărilor Sale de acela pe acela pe care l-a întristat.

Vers. 34-36

Plângerile 3.34-36: Să zdrobească omul sub picioarele lui pe toți cei încătușați ai pământului, să abată dreptul unui om înaintea feței Celui Preaînalt, să nedreptățească pe un om în cauza lui – nu vede Domnul?

Că sunt călcați sub picioarele lui toți captivii pământului, că dreptul unui om este îndepărtat dinaintea feței Celui Preaînalt, că omul este nedreptățit în cauza lui, liniuță – Nu vede Domnul? Aceasta ar trebui citit mai întâi. Să nu vadă Domnul că toți captivii pământului sunt călcați sub picioarele lui? Că pretutindeni pe pământul acesta, nu numai în Ierusalim, nu numai în timpul acela, ci și în timpurile noastre se face așa multă nedreptate: să nu vadă Domnul aceasta? Și în cele din urmă să salveze pe ai Săi din acest necaz? El este Cel care știe aceasta.

Vers. 37-38

Plângerile 3.37-38: Cine este acela care zice ceva și se împlinește fără ca să fi poruncit Domnul? Nu ies din gura Celui Preaînalt nenorocirea și binele?

Acesta este un cuvânt pe care noi îl citim în Psalmul 33 cu referire la creație. Dumnezeu a făcut toate numai prin cuvântul Său. Aici este altceva. Nu creația, ci întreținerea, guvernul lumii acesteia. Isaia 45 și Amos 3 ne spun același lucru, pe care îl găsim aici. Și aceasta ne spune, că noi trebuie să luăm toate lucrurile din mâna lui Dumnezeu. Ambele pasaje spun că nu este nici o nenorocire, pe care noi nu ar trebui s-o primim din mâna Domnului, așa cum și lov a făcut aceasta. Să luăm noi binele din mâna lui Dumnezeu, și răul nu? El are mâna Lui în acesta. Aici vorbește un om credincios, care într-adevăr se plânge de toată nenorocirea lui, dar care știe: mâna lui Dumnezeu este în ele. Și aceasta mângâie. Nu am avut parte de ea de la un străin; este Dumnezeu Cel care a rânduit-o pentru noi.

Versetul 39

Plângerile 3.39: De ce să se plângă un om care trăiește, un om, pentru pedeapsa păcatelor lui?

De ce să se plângă un om care trăiește? Aceasta înseamnă omul în viața lui pe pământul acesta. Să se plângă el? Dacă se plânge de soarta lui, de viața lui, atunci înseamnă – acesta este sensul acestui verset – că Îl acuză pe Dumnezeu. Atunci se spune prin aceasta: Dumnezeule, Tu nu ai făcut bine în viața mea! Plângere înseamnă că Dumnezeu a greșit. Dacă trebuie să te plângi, atunci este numai un subiect pentru plângere și acesta este: fiecare,

traduc eu, să se plângă de păcatele lui. Atunci poți să te plângi. Plânge-te de tine însuși, dar nu de împrejurările tale, căci în cele din urmă aceasta înseamnă că te plângi de Dumnezeu. De aceasta trebuie să-ți amintești corect. Și în momentul în care el spune: fiecare dintre noi, este și el inclus, însă acum el vorbește poporului. Acesta ar trebui să se plângă de păcatele lui. Apoi el include și pe alții.

Vers. 40-42

Plângerile 3.40-42: Să ne cercetăm căile noastre și să le încercăm și să ne întoarcem la Domnul. Să ne înălțăm inima cu mâinile spre Dumnezeu în ceruri: Am păcătuit și ne-am răzvrătit; Tu n-ai iertat!

Și astfel găsim aici, în versetele de la 40 la 47, un apel adresat poporului întreg, ca să se plângă: mai întâi înaintea lui Dumnezeu, aceasta este foarte important; cine se plânge, să se plângă înaintea lui Dumnezeu. Și, în al doilea rând, cu privire la ce să se plângă. Plânge-te pe tine însuși, plânge-te de păcatele tale. Să ne verificăm și să ne cercetăm – acum nu mai este „eu” – căile noastre, și să ne întoarcem la Domnul! Să ne înălțăm inimile împreună cu mâinile spre Dumnezeu în cer! Noi, noi am decăzut și am fost răzvrătiți. Și după apelul scurt el se adresează în plural – ca și cum el ar vorbi în numele întregului popor -, lui Dumnezeu și spune: Tu n-ai iertat. Aceasta înseamnă: după ce noi am fost așa de răzvrătiți, Tu ai trimis pedeapsa Ta.

Versetul 43

Plângerile 3.43: Te-ai învelit cu mânia și ne-ai urmărit; ai omorât, n-ai cruțat.

În cetate au fost mulți omorâți.

Versetul 44

Plângerile 3.44: Te-ai învelit cu un nor, ca rugăciunea să nu străbată până la Tine.

Am văzut mai înainte, în capitolul 2, că El a învăluit Sionul într-un nor. Acum este așa, că El Însuși S-a învăluit într-un nor, așa de nepătruns, că nici o rugăciune nu pătrunde. Am văzut aceasta deja în versetul 8; așa îmi împiedică El rugăciunea.

Vers. 45-47

Plângerile 3.45-47: Ne-ai făcut gunoi și lepădătură în mijlocul popoarelor. Toți vrăjmașii noștri și-au deschis larg gura împotriva noastră. Frica și groapa au venit peste noi, pustiirea și ruina.

Acum plângerea nu mai are caracter de rugăciune, dar este totuși o plângere comună. Toți vrăjmașii noștri și-au deschis gura împotriva noastră. Frica și groapa au venit peste noi, pustiirea și ruina. Apoi, după acest scurt pasaj, în care se vorbește la plural – în general, și

apoi în mod deosebit lui Dumnezeu -, profetul sau poetul vorbește din nou în forma eu.

Avem de fapt o repetare scurtă. Plângere până la deznădejde, în momentul deznădejdii – rugăciunea, prin rugăciune – speranță nouă, certitudine nouă cu privire la Dumnezeu. Plângerea arată în felul următor:

Versetul 48

Plângerile 3.48: Ochiul meu face să curgă râuri de apă din cauza ruinei fiicei poporului meu.

Vedem aici că aceasta nu este o simplă repetare a plângerii. În prima parte s-a plâns cu privire la sine însuși. Aici se plânge cu privire la starea poporului întreg.

Vers. 49-50

Plângerile 3.49-50: Ochiul meu varsă lacrimi și nu încetează, n-are odihnă, până când Domnul Se va uita și va vedea din ceruri.

S-ar putea crede că mai este încă speranță; dar nu este sigur dacă Domnul va face aceasta. Vom vedea imediat că este mult mai mult decât deznădejde.

Versetul 51

Plângerile 3.51: Ochiul meu îmi mârșăiește sufletul din cauza tuturor fiicelor cetății mele.

De fapt aceasta este singura afirmație aici cu privire la cetate, prin care știm că realmente este vorba de pieirea cetății, a Ierusalimului. Dacă nu am avea aceste două cuvinte, atunci această poezie ar fi putut sta în altă parte în Biblie. Numai prin aceste două cuvinte știm că este încă vorba de distrugerea Ierusalimului, „cetății mele”. Apoi el spune despre sine însuși

Versetul 52

Plângerile 3.52: Cei care sunt vrăjmașii mei fără temei m-au urmărit aprig ca pe o pasăre.

Am văzut cât de important este versetul acesta ca și cheie pentru acest capitol. Ne arată că poetul însuși este nevinovat. Este iarăși aceeași vorbire ca în Psalmul 69, unde noi avem aceleași două cuvinte: fără temei. Domnul Isus le citează El Însuși în Ioan 15 și le aplică la Sine Însuși. El putea spune cu adevărat: M-au batjocorit pe nedrept. Profetul spune: mi-au nimicit viața în groapă și au aruncat cu pietre în mine. De fapt Ieremia a avut efectiv parte de așa ceva, cum rezultă din capitolul 38 al cărții sale. Aruncat într-o groapă, unde el realmente trebuia să se teamă că nu va mai trăi și în care era cufundat în noroi. Apoi el a fost salvat de Ebed-Melec, sclavul etiopian.

Versetul 54

Plângerile 3.54: S-au vărsat ape peste capul meu. Am zis: „Sunt nimic!”

Iarăși momentul deznădejdiei. Și iarăși este o chestiune, pe care o cunoaștem bine din Psalmi – de exemplu Psalmul 42 -, unde talazuri de ape au trecut și peste capul lui Mesia, al Domnului Isus. Și pentru a doua oară, dragi prieteni, avem această învățătură. Dacă spui: Sunt pierdut!, nu spune prea repede. Adresează-te lui Dumnezeu.

Versetul 55

Plângerile 3.55: Eu am chemat Numele Tău, Doamne, din groapa cea adâncă.

Aici ne gândim nu numai la Psalmi, ne gândim aici în mod deosebit și la Iona 2, unde Iona stă în pântecele peștelui și de fapt rostește numai citate din Psalmi; dar face aceasta prin simțăminte proprii, cumpăniri proprii. Este o vorbire asemănătoare. Duhul rămășiței vorbește aici din groapă, din pește, așa cum Iona este o imagine a rămășiței, dar totodată și o imagine a Domnului Isus, care strigă din groapă la Dumnezeu.

Vers. 56-57

Plângerile 3.56-57: Tu ai auzit glasul meu; nu-Ți ascunde urechea la suspinul meu, la strigătul meu! Te-ai apropiat în ziua când Te-am chemat. Ai zis: „Nu te teme!”

El nu este pierdut. Ce răspunsuri minunate poate da o rugăciune scurtă! Aici el aude glasul lui Dumnezeu în timp ce se roagă: Nu te teme! După aceea el are îndrăzneala să se roage mai departe:

Vers. 58-60

Plângerile 3.58-60: Doamne, Tu ai apărat cauza sufletului meu; mi-ai răscumpărat viața. Doamne, Tu ai văzut nedreptatea care mi se face; judecă-mi cauza! Tu ai văzut toată răzbunarea lor, toate uneltirile lor împotriva mea,

Aceștia sunt vrăjmașii lui, din afara poporului său sau chiar din poporul său, așa cum am spus. Tu ai văzut toate atacurile lor îndreptate asupra mea. Doamne, Tu ai auzit batjocurile lor, toate atacurile lor împotriva mea,

Versetul 62

Plângerile 3.62: buzele celor care se ridică împotriva mea și murmurul lor împotriva mea, toată ziua.

În versetul 50 el a vorbit pe jumătate lipsit de speranță și pe jumătate plin de speranță: până când Domnul a privit din cer în jos. Acum este o rugăciune adresată direct Lui, ca în versetul

14:

Versetul 63

Plângerile 3.63: Privește când se așează și când se ridică ei; eu sunt cântecul lor!

Și apoi, cum am spus – aici nu așa de frumos ca la mijlocul capitolului -, dar totuși capitolul sfârșește cu această rugăciune, cu o nouă certitudine.

Vers. 64-66

Plângerile 3.64-66: Dă-le o răsplată, Doamne, după fapta mâinilor lor. Dă-le o inimă îndărătnică, blestemul Tău să fie asupra lor! Urmărește-i cu mânie și nimicește-i de sub cerurile Domnului.

În traducerea Elberfelder cu regret aici nu este foarte clar: eu aș traduce astfel: Doamne, Tu le vei răsplăti după fapta mâinilor lor. Tu le vei da orbirea inimii. Blestemul Tău va veni peste ei, Tu îi vei urmări în mânia Ta și îi vei nimici de sub cer. – Timpul verbelor arată că este foarte probabil că așa vrea să se spună. Și apoi este la fel ca în capitolul anterior: nu numai rugăciune, este și exprimarea certitudinii, așa cum mai înainte el a exprimat certitudinea că îndurările lui Dumnezeu sunt mereu noi. Că nu trebuie să ne îndoim, el are aici o certitudine cu privire la vrăjmașii lui. Dumnezeu nu va permite niciodată și veșnic, ca acești vrăjmași să continue cu batjocurile lor. El va aduce și judecata asupra lor.

Tradus de la: [Die Klagelieder Jeremias \(3\)](#)

După o prelegere din anul 1991

Traducere: Ion Simionescu